

foretage den Endring i § 25, som er foreslaaet, for at bringe Harmoni tilstede imellem den Maade, hvorpaa man bærer sig ad her i Landet, og den Maade, hvorpaa man bærer sig ad i vore Nabolande, saa vil det jo allerede fremgaa af, hvad jeg tidligere har ytret, at jeg har en anden Mening i saa Henseende, og at jeg ikke tror, at man i vore Nabolande og overhovedet i Udlandet vil indlade sig paa det, som Udvalget vil have, at vi skulle gjøre her. Med Hensyn til dette fattigste Spørgsmaal, navnlig Spørgsmaalet om, hvorledes der forholder sig i den Henseende, kan det jo imidlertid ikke hjælpe at føre nogen Debat her; men i alt Fald mener jeg, at der ikke er nogen Anledning for os til at bære os ad paa den Maade, som Udvalget har foreslaaet, ligeoverfor andre fremmede Lande end dem, som behandle os paa samme Maade. Jeg skulde aldeles ikke have Noget imod, at man vedtog en Bestemmelse, som gif ud paa Reciprocitet i den Henseende, en Bestemmelse, i Kraft af hvilken Kommunerne forpligtedes til at give en saadan Forsikring som den, man vil have, at de skulle give de udenlandske Kommuner i alle saadanne Tilfælde, hvor man i Udlandet er villig til at give en lignende Forsikring overfor de danske Autoriteter. Dette tror jeg ikke, at man kan have det Mindste imod, og det vil jo formentlig ogsaa efter den Motivering, der er givet, være tilstrækkeligt; men skulde det ikke være tilstrækkeligt, saa kunde jo en saadan Forpligtelse i saadanne enkelte Tilfælde, hvor der kunde blive Spørgsmaal derom, og hvor det kunde være af Betydning, at man forpligtede sig overfor Udlandet paa den Maade, hvorom der er Tale, gives af den danske Regjering, uden at man derfor behøver i Loven at optage en saadan Bestemmelse som den, der her er foreslaaet, og som i mine Dine strider ganske imod, hvad der er naturligt. — Med Hensyn til § 27 skal jeg bemærke, at jeg er ganske enig med det ærede Medlem for 9de Kreds (Strup) i, at det med Hensyn til denne Paragraf stiller sig noget forskjelligt efter den Afstemning, som fandt Sted igaar. Det forekommer mig, at, saaledes som Sagen nu foreligger, vilde det sandsynligvis være det Allersværeste ganske ligesom at bestemme, at naar Noget har nydt Fattigunderstøttelse inden den nye Lov kommer ud, saa skal han bevare det Forsørgelsessted, som han havde efter den ældre Lov, indtil han erhverver et nyt efter den nye, hvorimod der i andre Tilfælde altid skal gaaes frem efter den nye Lov. Dette synes mig at være det Naturligste, navnlig ogsaa i Kraft af den Grundsetning, at man saa lidt som muligt bør give nye Love tilbagevirkende Kraft. Da man i 1839 gav en ny Lov angaaende Forsørgelsesstedet, bestemte man, at den tidligere erhvervede Forsørgelsesret skulde vedblive ogsaa for dem, der endnu aldrig havde henvendt sig til Fattigvæsenet, og at den nye Lov kun skulde gjælde med Hensyn til Erhvervelse af Forsørgelsesret i

Fremtiden. Det kan være muligt, at man den Gang gif noget vel vidt i sin Frygt for at give Loven tilbagevirkende Kraft, men det forekommer mig rigtignok, at det i alt Fald maa siges at være i sin Orden at den nye Lov ikke faaer tilbagevirkende Kraft i de Tilfælde, hvor der er Tale om Personer, som allerede have nydt Fattigunderstøttelse. Jeg kan ikke indse, hvorfor de, naar Loven indkommer, skulle forandre Forsørgelsessted og ikke hellere bevare det Forsørgelsessted, de allerede have, indtil de erhverve et nyt efter de almindelige Regler. Derfor forekommer det mig, at der er af Anledning til væsentligen at forandre denne Paragraf, men i ethvert Fald maa jeg fastholde, at der al mulig Grund til at forkaste en Regel, saa besynderlig som den, at det at faae Fattigunderstøttelse i en Kommune i Mæret 1872 i Modsetning til ethvert andet Aar skal have den overordentlige Virkning, at de Paagjældende for deres Levetid skulle være knyttede til denne Kommune.

Formanden: Den ærede 2den Lands-
thingsmand for 11te Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Kjær: Det er kun en kort Bemærkning til den ærede Ordfører. Jeg kan ikke skjønne, at der er nogen Relation mellem den Regel, der gives ved mit Endringsforslag, og Loven om de ekstraordinære Hjemstedsbeviser. Den Regel, der gives i Endringsforslaget, omhandler ganske andre Personer end de, hvem Loven om ekstraordinære Hjemstedsbeviser paagjælder. Ekstraordinære Hjemstedsbeviser meddeles de Personer, der i Løbet af de 6 Aar fra 1864 til 1870 have benyttet deres Ret til at flytte her til Landet og derved bevaret deres Ret som danske Underaatter; Endringsforslaget angaar derimod de Personer fra Hertugdømmerne, som have bevaret deres danske Indfødsret og herester bosatte sig heri Landet. Jeg tror ikke, der er nogen Relation mellem de 2 Klasser, og der er derfor ikke nogen Grund til, for at bringe en Samklang tilstede, at stille Endringsforslag om en anden Redaktion. Jeg skal forøvrigt naturligvis afvente, hvad der maatte fremkomme, efterat mit Endringsforslag, hvad jeg haaber der skal ske, er blevet vedtaget.

Ordføreren: Til dette Sidste skal jeg blot bemærke, at jeg jo ogsaa har anbefalet Thinget at vedtage det ærede Medlems Endringsforslag. Derfor vi ikke ved fortsat Overveielse komme til det Resultat, at der er Grund til at gjøre Forandring deri, vil det jo blive staaende, som det staar. — Med Hensyn til hvad der blev bemærket af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Ussing), skal jeg blot sige, at, hvis det ærede Medlem havde stillet et Underendringsforslag til vort Endrings-